

Experiența creștinului

Epistola adresată credincioșilor din Filipi este epistola experienței creștine, căci în ea este prezentată în mod impresionant experiența unui credincios, care trăiește viața creștină în puterea Duhului lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel a scris această epistolă, însă el nu vorbește despre funcția lui de apostol. Chiar și în introducere el nu se adresează adunării din Filipi ca apostol, ci ca rob al lui Isus Hristos. La fel de puțin el amintește darurile și puterile, care au fost date numai apostolului, ci el vorbește despre experiențe, pe care le poate face orice creștin. Astfel fiecare, care citește epistola, poate spune: „Aceasta este experiența, pe care și eu o pot face spre bucuria mea, dacă îmi duc viața creștină în puterea Duhului Sfânt.”

În afară de aceasta, experiențele binecuvântate ale epistolei către Filipeni sunt total independente de împrejurări, fie ele fericite sau triste. El era deja de patru ani un întemnițat. El știa că printre creștini erau din aceia care din invidie și duh de ceartă s-au înrolat în slujba pentru Domnul și vestesc pe Hristos, ca prin aceasta să-i adauge necaz suplimentar (Filipeni 1.15,16). Și în afara creștinilor erau și împotriviți, care căutau să-i ia viața (Filipeni 1.28). Starea mărturie creștine era de așa natură, că el trebuia să spună: „toți caută cele ale lor, nu cele ale lui Hristos Isus” (Filipeni 2.21). Pe lângă aceasta mulți erau așa de decăzuți în stilul lor de viață, că ei în loc să fie martori pentru Hristos și lucrarea Sa, au devenit „vrăjmașii crucii lui Hristos” (Filipeni 3.18).

Așa stăteau lucrurile: Pavel întemnițat; în cadrul creștinătății era invidie și ceartă, toți căutau interesele proprii, și mulți umblau ca vrăjmași ai crucii; în afara creștinilor erau împotriviți, „câini” și lucrători răi.

Și cu toate acestea, în mijlocul acestor stări apăsătoare, apostolul se bucura de experiența creștină binecuvântată:

- El a simțit o *bucurie* adâncă și permanentă în Domnul și de tot ce era din Domnul în cei credincioși (Filipeni 3.1,3; 4.4,10).
- *Încrederea* lui în Domnul era de nezgduit. El se lăuda cu Hristos Isus și nu își punea deloc încrederea în carne (Filipeni 1.6; 3.3; 4.13).
- El a fost păzit în *pacea*, care întrece orice pricepere (Filipeni 4.7).
- *Dragostea* lui se revărsa spre sfinți și el onora dragostea lor pentru el (Filipeni 1.8; 4.1,17).
- *Speranța* lui era netulburată, căci el aștepta pe Domnul Isus din cer (Filipeni 3.20).
- *Credința* lui se încredea în Domnul, în orice situație s-ar fi aflat el (Filipeni 4.12,13).

În ce constă taina unor astfel de experiențe binecuvântate în mijlocul unor situații așa de apăsătoare? Cu un cuvânt: ea este Hristos. Toate experiențele, pe care le întâlnim în această epistolă, sunt rezultatul faptului că un credincios are pe Hristos înaintea ochilor.

Apostolul este deplin conștient, că Hristos este în prezența lui Dumnezeu, ca să reprezinte acolo pe credincioși, și că credincioșii sunt lăsați pentru un timp aici jos, ca să prezinte pe Hristos. El știe că Hristos este dreptatea noastră înaintea lui Dumnezeu și premiul este țelul alergării, și astfel la fiecare pas al drumului el are pe Hristos înaintea sa. Pentru el era vorba de Hristos, „fie prin viață sau prin moarte”. Deoarece avea pe Hristos înaintea ochilor, el se bucura de toate experiențele minunate, despre care el vorbește în această epistolă. Și pentru ca și noi să ne bucurăm de aceste experiențe, el ne prezintă pe Hristos:

1. *Hristos*, viața noastră (Filipeni 1.20,21)
2. *Hristos*, modelul nostru (Filipeni 2.5)
3. *Hristos*, în glorie ca țel al nostru (Filipeni 3.13,14)
4. *Hristos*, speranța noastră (Filipeni 3.20,21)
5. *Hristos*, puterea noastră (Filipeni 4.13).

1. Hristos, viața noastră (Filipeni 1.20,21)

Pe deplin îndreptățit Pavel putea spune: „Viața pentru mine este Hristos.” Hristos era totul în viața lui.

Dacă el trăia, atunci trăia prin Hristos și pentru Hristos. Dacă moartea era partea lui, atunci el va fi la Hristos. Asupra unui astfel de creștin împotrivorul nu avea nici o putere, satan nu găsea nici un punct de legătură în el, și moartea nu-i producea spaimă. Fățarnicia fraților invidioși nu putea să-l enerveze, și cu privire la stilul de viață decăzut al creștinilor firești putea numai să plângă. Deoarece la el eu-l ca motivație dispăruse, batjocurile și conștiința de a fi părăsit nu i-au produs nici o amărăciune și nici ură ascunsă; și împrejurările, oricât de pline de încercări erau ele, nu au dat naștere la nici o plângere. Singurul lui țel era, să nu se apere singur sau să se înalțe sau să pună la stâlpul infamiei pe alții sau să-i degradeze, ci în toate împrejurările, în viață sau în moarte, să glorifice pe Hristos.

2. Hristos, modelul nostru (Filipeni 2.3-5)

În capitolul doi al acestei epistole este contemplat Hristos, și anume nu pe drumul Lui în sus spre glorie, ci pe drumul Lui în jos spre cruce. Vedem aici felul de gândire smerit care L-a caracterizat la fiecare pas până la cruce. Hristos este pus înaintea ochilor noștri în umilința Lui smerită ca model desăvârșit, pentru ca și în viața noastră această smerenie să iese tot mai mult în evidență.

Carnea în noi este aroganță, și strădania de a se înălța pe sine însuși conduce deseori la discreditarea altora. Această sete de glorie conduce totdeauna la ceartă. Așa citim despre ucenici: „A fost și o ceartă între ei: care dintre ei să fie considerat a fi mai mare” (Luca 22.24). Și de câte ori începând din ziua aceea rădăcina certei în poporul lui Dumnezeu a fost faptul că cineva voia să fie mare. Însă apostolul spune: „... nimic să nu fie din duh de partidă sau glorie deșartă, ci, în smerenie, unul considerându-l pe altul mai presus de sine însuși.” Aceasta ar putea uneori să ne cadă greu, așa cum s-a spus odată: „Noi putem descoperi

vanitate mare și mândrie mare la altul și în acestea să înaintăm mai mult decât unul sau altul.” Și totuși, dacă suntem aproape de Hristos – oricât de bună ar fi comparativ umblarea noastră – în prezența Lui vom simți nimicnicia noastră proprie. Și noi vom vedea pe fratele nostru ca fiind în Hristos și în loc de greșelile lui vom recunoaște tot ce este din Hristos în el. Atunci nu va fi greu să considerăm pe altul mai presus de noi înșine.

În continuare apostolul dorește ca noi să gândim la fel (versetul 2). Felul de gândire, care trebuie să ne caracterizeze pe toți, este smerenia (versetul 3), și smerenia a fost prezentată în chip desăvârșit în Hristos (versetul 5). Felul de gândire al lui Hristos ne va elibera de orice înălțare de sine a cărnii și va conduce pe fiecare să se considere a fi cel mai neînsemnat dintre toți.

Noi avem nevoie de felul de gândire al lui Hristos, dacă trebuie să arătăm în exterior smerenia Lui. Se poate foarte bine simula comportarea smerită și să folosim cuvinte smerite înaintea oamenilor, dar dacă harul lui Hristos trebuie să se vadă cu adevărat în noi, atunci avem nevoie de felul smerit de gândire care era în Hristos Însuși. De aceea apostolul ne îndreaptă privirea spre Hristos. Credincioșii deplin devotați ne pot ajuta prin viața lor, prin slujba lor și prin mijloacele lor, dar numai Hristos Însuși poate fi modelul desăvârșit pentru viața practică a creștinului.

Pe tot drumul Lui El a fost opusul a ceea ce este carnea. El Însuși S-a făcut nimic; carnea în noi dorește să facă ceva mare din sine, dacă nu în lume, atunci cel puțin în cercurile religioase. El a luat chip de rob; însă carnea în noi se lasă cu plăcere servită. El S-a smerit pe Sine Însuși; carnea în noi se înalță cu plăcere pe sine însuși. El a fost ascultător de voia Altuia, noi iubim să facem propria voie.

În Hristos vedem dragostea desăvârșită, care s-a făcut nimic pe sine, ca să slujească altora. Dragostea are plăcere să slujească; eu-l propriu iubește să fie slujit și se simte onorat când alții îi slujesc. Dacă ne-am trăi viața în Duhul lui Hristos, atunci ar dispărea orice laudă deșartă și s-ar vedea smerenia lui Hristos.

3. Hristos, țelul nostru (Filipeni 3.13,14)

În timp ce capitolul 2 ne-a prezentat pe Hristos pe drumul Său de smerire ca model pentru umblarea noastră, găsim în capitolul 3 pe Hristos în glorie, ca pe Acela spre care ne grăbim. Dumnezeu ne prezintă pe Hristos în glorie ca țel desăvârșit pentru sufletele noastre și ne spune că noi suntem chemați spre cer, ca să fim la El și să fim ca El. Cu această perspectivă minunată înaintea noastră putem uita ce este înapoia noastră, ne putem ridica deasupra suferințelor timpului de acum și ne putem întinde pentru a apuca ce este înaintea noastră.

În lumina gloriei veșnice, care este înaintea noastră, lucrurile temporare își pierd valoarea, și necazurile de pe cărare sunt privite ca fiind numai pentru un moment. Comparate cu gloria care va veni, lucrurile, care pentru carne sunt câștig, au devenit pentru apostol nu numai fără valoare, ci au fost socotite „gunoi”. Deoarece el a recunoscut lipsa de valoare a lor, el nu

numai le-a lăsat înapoia lui, ci le-a uitat. El spune totodată: „ele nu merită să vorbim despre ele, nici măcar pentru a le condamna – eu le uit” (versetul 13).

Hristos a luat pe Pavel în posesiune cu planul categoric ca apostolul să fie ca El și să fie la El în glorie, și Pavel spune: „După ceea ce eu năzuiesc este să apuc pe Hristos în glorie – premiul, care mă așteaptă la țelul drumului meu.”

Dacă noi încă nu am apucat pe Hristos în glorie, totuși Hristos ne-a apucat pe noi, și El, care a început în noi o lucrare bună, o va desăvârși până în ziua lui Isus Hristos. Pentru toți credincioșii, tânăr sau bătrân, este o binecuvântare să știe aceasta.

Oricât de aspru ar fi drumul, oricât de multe încercări ar fi și oricât de adânci ar fi suferințele și oricât de puternic ar fi vrăjmașul – Hristos nu va renunța la noi. „El poate să-Și supună toate lucrurile”, și astfel în final El ne va avea ca El și ne va avea la Sine în glorie.

4. Hristos, speranța noastră (Filipeni 3.20,21)

Apostolul privește spre cer și vede pe Hristos în glorie. După aceea el știe că credincioșii vor fi transformați odată, ca să fie în glorie asemenea „chipului Fiului Său”. Se poate umbla, așa cum a umblat El, și în acest sens să fim deja acum din punct de vedere moral asemenea lui Hristos; dar pentru a fi transformat „asemenea trupului Său de glorie”, pentru aceasta trebuie să așteptăm gloria viitoare. Noi suntem încă în acest „trup al smereniei”, și în acesta suntem expuși bolilor și lipsurilor, pericolelor și morții.

Dar cum vom fi noi eliberați de acest „trup al smereniei”? Noi privim la Hristos în cer și recunoaștem că vom fi ca El: cetățenia noastră – căminul sentimentelor noastre – este cerul, și privind spre cer așteptăm schimbarea corpului nostru. „De unde”, scrie apostolul, „Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul smereniei noastre ca să fie asemenea cu trupul gloriei Sale.”

Odinioară El a venit ca Mântuitor, ca prin moartea Sa la cruce să ne elibereze de păcatele noastre și de judecată. El va veni a doua oară ca Mântuitor, ca să ne elibereze de acest „trup al smereniei”.

Un lucru trebuie să mai aibă loc, ca să producă această transformare mare: venirea lui Hristos. Hristos este speranța noastră, și la venirea Sa, ceea ce noi am privit ca speranță se va desăvârși în glorie. Într-o clipeală vom fi ca Hristos și la Hristos.

5. Hristos, puterea noastră (Filipeni 4.12,13)

Este legat cu binecuvântare, dacă privim înapoi și vedem harul lui Hristos în viața Lui de smerenie. Este de asemenea binecuvântare, dacă privim în sus și vedem pe Hristos în glorie ca subiect al preocupării inimilor noastre. Dar de asemenea este o mare binecuvântare dacă privim înainte și vedem că El vine, ca să ne transforme în chipul Său. Dar dacă privim în jur,

atunci ne vedem față în față cu împrejurările drumului – împrejurări favorabile, care ne pot face fără griji și mulțumiți cu noi înșine, sau împrejurări grele, prin care putem fi doborâți și nemulțumiți. Ce poate să ne ridice deasupra împrejurărilor, fie ele plăcute sau triste?

Ca răspuns, apostolul ne face cunoscut experiențele lui proprii. El a învățat ce înseamnă să fie atât în belșug, cât și să ducă lipsă: el a fost sătul și a fost flămând; a avut parte de belșug și a suferit lipsuri. Dar în toate împrejurările el și-a găsit sprijinul în Hristos. De aceea el putea scrie: „Pot totul în Acela care mă întărește.”

În situații de slăbiciune Domnul i-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune” (2 Corinteni 12.9). Și astfel Pavel a învățat să fie mulțumit, în orice situație s-a aflat.

Că Hristos era puterea lui, era nu numai un adevăr incontestabil, căruia el i-a consimțit, ci un adevăr, pe care el l-a învățat prin experiență. Prin puterea lui Hristos el a fost ridicat deasupra tuturor împrejurărilor, oricum ar fi fost ele, favorabile sau triste.

Noi putem spune că Hristos poate produce aceasta la fiecare credincios. Însă Pavel spune: „El a făcut-o la mine, căci eu am învățat prin experiență, că prin Hristos, care mă întărește, eu pot totul.”

Cu Hristos înaintea sufletului său ca viață a sa, ca model al lui, ca țel al lui, ca speranță a lui și putere a lui, apostolul a avut parte de toate experiențele binecuvântate pe care un creștin le va face în puterea Duhului Sfânt, și aceasta cu toate multele întristări și apăsări în împrejurările lui.

Dacă ești conștient, că Hristos rămâne și că Hristos este Același (Evrei 1.11,12), atunci și astăzi este posibil pentru cel mai simplu credincios să se bucure de aceleași experiențe creștine reale:

- de această bucurie în Domnul,
- de încrederea în El,
- de pace în mijlocul încercărilor,
- de dragostea, care se revărsă spre credincioși,
- de speranța, care așteaptă venirea lui Hristos,
- și de credința, care se bazează pe puterea Lui, care ne poate ridica deasupra tuturor încercărilor de pe cale.